

„Mint akit az anyja vigasztal, úgy vigasztallak meg én titeket” (Iz 66, 13)

Isten gyengéden szeret

Ki ne látott volna még síró kisgyermeket, aki az anyja ölelő karjába veti magát? Bármilyen történet is, kicsi vagy nagy dolog, az anyja letörli könnyeit, gyöngédséggel veszi körül, a gyermek pedig hamarosan újra mosolyog. Elég, ha érzi édesanyjának jelenlétét és szeretetét. Isten is így tesz velünk, olyannak mondja magát, mint egy édesanya.

Ezekkel a szavakkal Isten a babiloni fogságból visszatért népéhez szól, miután látták, hogy rombolják le házaikat és a templomot, majd idegen földre száműzték őket, ahol kiábrándulásban és csüggedésben volt részük. Onnan tértek vissza saját hazájukba, és a pusztítás romjai fölött kellett mindezt újrakezdeniük.

Izrael tragédiája ismétlődik meg sok háborútól szenvedő nép életében, akik a terrorcselekmények vagy az embertelen kizsákmányolás áldozatai. Körülöttük kifosztott házak és utcák, nemzeti emlékhelyeiket pedig földig rombolták. Vagyonukat elrabolták, szentélyeiket megsemmisítették. Rengeteg embert elraboltak, milliók kényszerültek menekülésre, sokan a sivatagban vagy a tengerben lelték halálukat. Apokaliptikus események szemtanúi vagyunk.

Az élet igéje arra hív, hogy higgyünk Isten szeretettel teljes munkálkodásában ott is, ahol nem érzékeljük a jelenlétét. Reményre szólít ez az íge. Ő ott van azokkal, akik üldöztetést szenvednek, akiket igazságtalanság ér, és száműzetésbe kényszerülnek. Itt van velünk, a családjainkkal, a népünkkel. Ismeri személyes fájdalmainkat és az emberiség fájdalmait is. Egy lett közülünk, egészen a kereszthalálig. Ezért megért és meg tud vigasztalni minket. Éppen úgy, mint az édesanya, aki ölébe veszi gyermekét és megvigasztalja. Ki kell nyitnunk a szemünket és a szívünket, hogy „meglássuk” őt. Minél inkább megtapasztaljuk gyengéd szeretetét irányunkban, annál inkább képesek leszünk ezt továbbadni azoknak, akik fájdalmak és megpróbáltatások közt élnek, és vigasztalásuk eszköze leszünk. A korintusi híveknek is ezt ajánlja Pál apostol: „mi is megvigasztaljuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet Ő nyújt nekünk” (2Kor 1,4).

Chiara Lubich is mélyen és konkrétan megtapasztalva ezt, így ír: „Uram, add nekem az összes magányost... Megéreztem szívemben, micsoda szenvedés szorongatja a tiedet mind-azért az elhagyatottságért, amelybe az egész világ elmerül. Szeretek minden-kit, aki beteg és magányos.

Ki vigasztalja őket könnyeikben? Ki siratja el lassú halálukat? Ki szorítja szívére a kétségbeesett szívet? Add meg nekem, Istenem, hogy szereteted fogható szentsége legyek a világban: legyek a Te karod, amely magához öleli és szeretetével föloldja a világ minden magányát.”¹

Különböző egyházakhoz tartozó testvé-reinkkel együtt éljük ezt az ígét, amelyet egy német ökumenikus csoport válasz-tott, hogy ez az ígéret egész év folyamán kísérjen bennünket.

Fabio Ciardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/